

Я не люблю села без місяця.
Зимою ночі пусті й страшні.
В кімнаті нудно. Я не знаходжу собі
місяця.
Бачу якісь потвори уві сні.

Почуваю, що ця запльована річ —
Місяць глупий і обезпоезений —
Зосередковує всі благання в безтямну ніч.
І коли зрештою з'являється —
видається такий заспокоюючий і
помпезний.
Гарно — так приблизно годині о 9-й вечора —
На долину вийти, пройтись по стежках саду.
Можеш уявить,
що ходиш по схилах гренландського глетчера,
Коли сріблить і ілюзить предмети
небесна лампада.

[З циклу «Селянські сатурналії»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .